

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/225/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114201405
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2114201405.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Gabriely Briškovej, vo veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpenej: TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ T. N., nar. XX. U. XXXX, bytom Z. XX, 2/ L. N., nar. XX. O. XXXX, bytom B. K. XXX, zastúpenému: Sidor a partneri, s. r. o., Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, o zaplatenie 1.070,99 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 12. júna 2018 č. k. 26C/125/2014-179, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej a v časti trov konania vo vzťahu k žalovanému 2/ r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovaným 1/, 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 1.070,99 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1,20 eur od 25.9.2010 do zaplatenia, zo sumy 284,91 eur od 1.9.2010 do zaplatenia, zo sumy 1,20 eur od 27.10.2010 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 783,68 eur od 14.9.2011 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. žalobkyni priznal voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne v plnom rozsahu.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 420 ods. 1, § 422 ods. 1, § 438 ods. 1, § 439, § 460, § 470 ods. 1 a 2, § 488, § 489, § 517 ods. 2, § 579 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo len „O. z.“), § 59 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 2, 3 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov, § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Vecne dôvodil, že pôvodná žalobkyňa (Slovenský plynárenský priemysel, a.s.) sa žalobou doručenou súdu 21.1.2014 domáhala voči žalovanému 1/ a pôvodnej žalovanej 2/ (K. N., zomr. X.X.XXXX) povinnosti zaplatiť žalobkyni sumu 1.070,99 eur spolu s príslušenstvom titulom neuhradených faktúr za dodaný a odobraný plyn a za vystavenie a zaslanie upomienok s tým, že U. N. mal s pôvodnou žalobkyňou uzavretú zmluvu o dodávke plynu v domácnosti. U. N. zomrel a na uvedenom odbernom mieste (Z. XX) boli prihlásení na trvalý pobyt žalovaný 1/ a pôvodná žalovaná 2/ (K. N.).

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Konštatoval, že U. N., ktorý mal s právnou predchodkyňou žalobkyne (pohľadávka, ktorá je predmetom tohto konania bola z pôvodnej žalobkyne postúpená na súčasnú žalobkyňu) uzavretú zmluvu, zomrel dňa 15.8.2006 a konanie vo veci prejednávania dedičstva bolo zastavené. Po smrti U. N. nedošlo k odhláseniu odberného odberu zemného plynu a pôvodná žalobkyňa naďalej zemný plyn na odberné miesto Z. XX dodávala. Na uvedenej adrese mali prihlásený trvalý pobyt žalovaný 1/ a pôvodná žalovaná 2/. Z osvedčenia o dedičstve sp. zn. 20D/292/2014 po nebohej K. N. (pôvodnej žalovanej 2/) vyplynulo, že čistá hodnota dedičstva je 25.291,96 eur a celý majetok poručiťky nadobudol do vlastníctva L. N. - žalovaný 2/. Rozsudkom Okresného súdu Piešťany zo dňa 29.6.2012 č. k. 7Ps 5/2009-64, právoplatným 18.7.2013, súd pozbavil K. N. spôsobilosti na právne úkony v celom rozsahu.

Bol jej ustanovený opatrovník. Nakoľko došlo k odoberaniu plynu bez uzavretej zmluvy, vznikla žalobkyni týmto neoprávneným odberom škoda, ktorú spôsobili žalovaní 1/, 2/. Výška škody bola žalobkyňa vyčíslená v predložených faktúrach. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel a žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni škodu spôsobenú neoprávneným odberom plynu a náhradu nákladov za upomienky, spolu vo výške 1.070,99 eur. K procesnej obrane žalovaného 2/ súd prvej inštancie uviedol, že dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za poručiťelove dlhy, ktoré na neho prešli poručiťelovou smrťou. Pokiaľ ide o zodpovednosť K. N. za škodu konštatoval, že pre založenie zodpovednosti za škodu je rozhodujúce, či v čase protiprávneho konania bola osoba schopná ovládnuť svoje konanie a posúdiť jeho následky, alebo v danom čase duševná porucha túto schopnosť vylúčila. Rozhodnutie Okresného súdu Piešťany zo dňa 29.6.2012 o pozbavení spôsobilosti na právne úkony automaticky nepreukazuje, že v čase protiprávneho úkonu, t. j. v období od 19.7.2009 do 11.1.2011, K. N. nebola schopná ovládať svoje konanie a posúdiť jeho následky. Uvedené nevyplývalo ani z ostatných listinných dôkazov predložených žalovaným 2/, preto dôkazné bremeno v tomto ohľade neunesol. Pretože žalovaní sa dostali s plnením do omeškania, bol žalobkyni priznaný aj úrok z omeškania v zákonnej výške, t. j. o 8 percentuálnych bodov viac ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (ods. 45 rozsudku). Následne v ods. 46 rozsudku súd prvej inštancie konštatuje omeškanie v súvislosti s úverom, uvádza i inú sadzbu úroku z omeškania a iný dátum začiatku omeškania ako v predchádzajúcom odseku (pozn. uvedený odsek zrejme nesúvisí s predmetnou vecou).

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil súd prvej inštancie právne ustanovením § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), vecne úspechom v konaní žalobkyne v celom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v celom rozsahu včas odvolanie žalovaný 2/ s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil (§ 365 písm. a/, f/, h/ CSP). Pôvodná žalovaná 2/ nebola v konaní pasívne legitimovaná. Doplnil, že súd prvej inštancie sa nezaoberal premlčaním nároku žalobkyne ex offa, keďže sa jedná o spotrebiteľský spor. Hoci predmetom konania je náhrada škody, ide o spotrebiteľský spor. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia súdov. Súd prvej inštancie mal aplikovať § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZoOS“, „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Na premlčanie mal zo zákona prihliadať aj napriek rozhodnutiu ústavného súdu, pretože toto nebolo ešte v čase rozhodovania súdu prvej inštancie zverejnené v Zbierke zákonov. Odhliadnuc však od uvedeného, žalovaný 2/ vznáša námietku premlčania a nárok považuje v časti za premlčaný. Uplatnená námietka premlčania podľa súdnej praxe je prípustná aj v odvolacom konaní a túto môže účastník vzniesť v rámci konania až do jeho právoplatného skončenia, teda aj v odvolacom konaní. Poukázal na odbornú literatúru, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.10.2009 sp. zn. 5 Cdo 120/2009, zo dňa 19.5.2009 sp. zn. 5 M Cdo 14/2008 ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 3.11.2015 sp. zn. 8Co/603/2015. Žalovaný 2/ má za to, že mu nesvedčí pasívna legitimácia v spore, pretože táto nemala svedčiť ani jeho právnej predchodkyni s poukazom na § 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie Okresného súdu Piešťany o pozbavení spôsobilosti na právne úkony nepreukazuje, že v čase protiprávneho úkonu K. N. nebola schopná ovládať svoje konanie a posúdiť jeho následky a uvedené nemalo vyplývať ani z ostatných listinných dôkazov. Z rozhodnutia Okresného súdu Piešťany okrem iného však vyplýva, že zo znaleckého posudku MUDr. Ľubice Ondrisovej, znalkyne z odboru psychiatria bolo zistené, že K. N. trpí duševnou poruchou, mentálnou retardáciou - stredne ťažkou imbecilitou a to od narodenia. Bolo konštatované, že duševná porucha ovplyvňuje konanie menovanej v rodine, v spoločnosti zásadným spôsobom a je úplne odkázaná na pomoc a vedenie druhej osoby, pretože je na úrovni predškolského veku. Má výrazne znížený intelekt (pásmo imbecility), jej myslenie je primitívne s obmedzenou schopnosťou abstrakcie. Nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie vyvodil ním konštatovaný záver. V prípade K. N. išlo o trvalú poruchu, ktorá sa nedala liečiť.

3. K odvolaniu žalovaného 2/ sa žalobkyňa vyjadrila a navrhla rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. Poukázala na neprípustnú aplikáciu § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa i na rozhodnutia súdov.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení, keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je dôvodné zrušiť a vec mu vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore o preukázaní nároku žalobkyne na náhradu škody spôsobenej žalovanými neoprávneným odberom plynu.

6. Zákon č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov, obsahuje osobitnú úpravu náhrady škody pri neoprávnenom odbere. Uvedená právna norma predstavuje lex specialis k ustanoveniam Občianskeho zákonníka o náhrade škody.

7. V danej veci je nepochybné, že súd prvej inštancie sa v súvislosti so zodpovednosťou za škodu zaoberal aj spôsobilosťou právnej predchodkyne žalovaného 2/ na právne úkony (§ 422 ods. 1 O. z.).

8. Podľa § 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka maloletý alebo ten, kto je postihnutý duševnou poruchou, zodpovedá za škodu ním spôsobenú, ak je schopný ovládnuť svoje konanie a posúdiť jeho následky; spoločne a nerozdielne s ním zodpovedá, kto je povinný vykonávať nad ním dohľad. Ak ten, kto spôsobí škodu, pre maloletosť alebo pre duševnú poruchu nie je schopný ovládnuť svoje konanie alebo posúdiť jeho následky, zodpovedá za škodu ten, kto je povinný vykonávať nad ním dohľad.

9. Osobou postihnutou duševnou poruchou sa rozumie plnoletá osoba. Plnoletá osoba je v plnom rozsahu spôsobilá na právne ako i protiprávne úkony, ak nekonala v duševnej poruche, ktorá ju činí na daný právny či protiprávny úkon nespôsobilou. Pri posudzovaní deliktuálnej spôsobilosti osoby postihnutej duševnou poruchou nie je relevantné, či ide o duševnú poruchu trvalého alebo len prechodného rázu, ani to, či je súdnym rozhodnutím obmedzená alebo pozbavená spôsobilosti na právne úkony. Dôležité je však to, o akú duševnú poruchu ide, akú má intenzitu, aké sú jej prejavy a kedy nastávajú. Deliktuálna spôsobilosť osoby postihnutej duševnou poruchou sa totiž rovnako ako u maloletého posudzuje so zreteľom na vôľovú a rozumovú zložku. Teda pre založenie zodpovednosti za škodu na strane osoby postihnutej duševnou poruchou je rozhodujúce, či v čase protiprávneho konania bola schopná ovládnuť svoje konanie a posúdiť jeho následky alebo v danom čase duševná porucha túto schopnosť vylúčila. Súd bude uvedené skutočnosti posudzovať subjektívne s individuálnym zreteľom na konkrétny prípad, a to spravidla na základe znaleckého posudku z odboru psychiatrie. V prípade, že by osoba postihnutá duševnou poruchou bola súdom obmedzená alebo pozbavená spôsobilosti na právne úkony, je existencia duševnej poruchy u tejto osoby doložená samotným súdnym rozhodnutím. Uvedené však nevylučuje možnosť dokázať, že v čase protiprávneho úkonu bola táto osoba deliktuálne spôsobilá (Števíček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 ? 450. Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 1389).

10. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Rozhodujúcou skutočnosťou tvoriacou základ pre rozhodnutie súdu sú aj právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné. Aj zo zásady iura novit curia („súd pozná právo“) možno vyvodiť, že súd sa aj bez návrhu účastníka konania musí vyrovnáť so všetkými relevantnými právnymi normami, aplikovateľnými na konkrétny prípad. Možno rozoznávať napríklad situácie, kedy súd musí určiť relevantnú právnu normu aplikovateľnú na konkrétny prípad a musí ju vo svojom rozhodnutí zohľadniť a kedy súd po určení tejto právnej normy musí zohľadniť všetky časti právnej normy (napr. všetky časti hypotézy právnej normy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (napr. IV. ÚS 77/02).

12. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozsudok je arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený. Súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s výkladom právnej normy § 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka v súvislosti so závermi rozsudku Okresného súdu Piešťany o pozbavení pôvodnej žalovanej 2/ (ktorá zomrela počas konania vo veku 41 rokov) spôsobilosti na právne úkony (konanie vo veci pozbavenia spôsobilosti začalo uznesením z 24.9.2009), konštatujúc duševnú poruchu (mentálnu retardáciu - stredne ťažkú imbecilitu) u pôvodnej žalovanej 2/ od narodenia (ktorá nebola len prechodná), znížený intelekt v pásme imbecility, primitívne myslenie, úroveň predškolského veku, izoláciu od spoločnosti, jej odkázanie na pomoc a vedenie druhej osoby, nemožnosť liečenia. Znalčka neodporučila vylúčiť žalovanej, ani doručenie rozhodnutia, pretože by úkony nepochopila.

13. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (porov. napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. marca 2016 sp. zn. 4 Cdo 163/2015).

14. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu.

15. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

16. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

17. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v prejednávanej veci nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Postráda argumentačný základ k posúdeniu splnenia podmienok pre vznik zodpovednosti právnej predchodkyne žalovaného 2/ za škodu, keď súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s výkladom právnej normy § 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka v súvislosti so závermi rozsudku Okresného súdu Piešťany o pozbavení spôsobilosti na právne úkony v

celom rozsahu pôvodnej žalovanej 2/. Žalobkyni preto bolo znemožnené realizovať jej patriace procesné oprávnenia postupom súdu prvej inštancie, na ktorý možno primerane aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom.

18. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej a v časti trov konania (závislý výrok) vo vzťahu k žalovanému 2/ zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, ktoré viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, odvolací súd sa ďalšími námietkami uvádzanými v odvolacom konaní nezaoberal, keďže neboli spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie.

19. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, na základe vykonaného dokazovania posúdiť uplatnený nárok žalobkyne voči žalovanému 2/, najmä v súvislosti s § 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka s prihliadnutím na závery rozhodnutia o pozbavení spôsobilosti na právne úkony právnej predchodkyne žalovaného 2/. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadriť skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

20. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalovaného 2/, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

21. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, príp. prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka (strany) na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán sporu.

22. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

23. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.